Pumnul este arma umană prin excelență, singura adaptată organic sensibilității, rezistenței, structurii ofensive și defensive a corpului nostru.

Maurice MAETERLINCK
(din eseul „Elogiu boxului")

Gong!

Nobila artă este un balet născut din mișcarea extraordinară în ring: a da și a nu primi, a face puncte și a te feri să lovești sub limitele permise, a îmbrățișa pe cel doborît, a-i strînge mîna; a nu urî, a învinge numai. Stăpînire de sine, gîndire fulgerătoare, un instinct al bătăliei, o eleganță a prezenței sub reflectoare.

Eugen BARBU

1965: Ciucă, Gîju și Antoniu Vasile, medaliați la Berlin

În 1965, la Berlin, reprezentativa română cuprinde doar 8 sportivi. La Werner Seelenbinderhalle, sală cu o capacitate de 7000 de locuri, s-au prezentat 174 boxeri din 24 de țări. Vasile Dobre pierde prin descalificare partida cu austriacul Shnedl, după ce timp de două reprize dominase autoritar. În ultima însă a fost avertizat de două ori de arbitrul England. Mariuțan a fost eliminat de Trifunovici (Iugoslavia), un boxer de 115 kg, cu un cap mai înalt decît greul nostru. După ce își expediase adversarul la podea, în rundul II, Mariuțan a fost supus unei presiuni prelungite. Reconfortantă comportarea lui Ciucă, învingător net asupra lui Pajkovici (Iugoslavia). Lipsit de vigoare și lipsit de orientare tactică, Mîrza a pierdut la puncte meciul cu Dahn (R.D.G.), dar Gîju ne-a adus satisfacția unei victorii categorice asupra olandezului Paske. Mare tensiune în ring și în tribune, la meciul dintre Stanef și italianul Lai. Boxerul nostru debutează furtunos dar neglijează apărarea și recepționează o puternică directă de dreapta în bărbie. Lai este foarte puternic și combativ. Stanef își revine însă repede și plasează numeroase lovituri la ficat, cîștigînd decizia la puncte. Antoniu Vasile se califică în turul următor prin neprezentarea lui Kaes (Luxemburg). Mihalic se încălzește greu în partida cu Bradzil (Cehoslovacia), în primul rund fiind nevoit să suporte asalturile impetuoase ale acestuia. Reprezentantul nostru își temperează cu cîteva serii precise, dar spre sfîrșitul reprizei lupta devine confuză, ambii boxeri fiind avertizați. În ultima, Bradzil este trimis de trei ori la podea. Deși, conform regulamentului, 3 k.d.-uri consecutive înseamnă k.o. tehnic, arbitrul scoțian Croizer greșește, îl numără pe Bradzil a treia oară și gongul îl salvează! Astfel, Mihalic cîștigă la puncte.

Continuînd seria meciurilor de mare spectacol, Ciucă îl elimină pe italianul Sperati, calificîndu-se în semifinale, iar Antoniu Vasile trece de Sevinli (Turcia). Și Gîju obține dreptul de a boxa în semifinale, după victoria asupra lui Poser (R.D.G.). Reprezentantul nostru se deplasează excelent și punctează precis cu directe de dreapta. Poser domină în rundul următor, însă cocoșul nostru eschivează (uneori cu capul cam jos, motiv pentru care e avertizat). În repriza a 3-a Gîju trece la ofensivă și punctează spectaculos, obținînd decizia fără emoții. Stanef pierde la polonezul Bendig, a cărui tehnică s-a dovedit superioară. După șase „atenții" consecutive, arbitrul polonez Laukedrey îl avertizează, în sfîrșit, pe austriacul König. În ultimul rund arbitrul îi dă lui Mihalic două avertismente gratuite, astfel că König este declarat învingător. Tauber (R.D.G.) termină greu meciul cu Antoniu Vasile, în repriza a 3-a fiind trimis și la podea. Boxerul nostru se califică deci mai departe.

Descoperit complet, Sevinli nu poate evita directele precise ale lui Antoniu Vasile.

În semifinale reprezentanții noștri pierd pe rînd. Ciucă este depășit de polonezul Skrzypczak, care a avut un finiș mai bun; Gîju, cu nimic inferior lui Grigoriev (U.R.S.S.), se vede totuși eliminat din cursa pentru medalia de aur, iar Antoniu Vasile, după ce suportă avertismentul directorului de luptă pentru lovituri cu mănușa deschisă (rundul 3), recunoaște superioritatea campionului olimpic Grudzien (Polonia). Deci, Ciucă, Gîju și Antoniu Vasile se înapoiază acasă cu medalii de bronz.

Romeo CĂLĂRAȘANU

Campionii Europei — ediția XVI: Freistadt (R.F.G.), Grigoriev (U.R.S.S.), Stepașkin (U.R.S.S.), Baranikov (U.R.S.S.), Kulej (Polonia), Tamulis (U.R.S.S.), Agheev (U.R.S.S.), Popencenko (U.R.S.S), Pozniak (U.R.S.S.), Izosimov (U.R.S.S.).

Ah, deciziile...

INVINGĂTOR LA PUNCTE: cel care în urma consumării timpului regulamentar de luptă (9 minute) a reușit să se dovedească superior, punctînd mai mult, apărîndu-se prin acțiuni conștiente și corecte. Se apreciază și combativitatea, tactica de luptă, stilul.

A PUNCTA: o lovitură este înregistrată cînd nu este blocată sau parată și a atins un punct vulnerabil din jumătatea anterioară a capului și trunchiului. Se iau în considerare numai loviturile executate corect: cu porțiunea metacarpo-falangiană sau regiunea primelor falange ale degetelor (în afară de police). Cele executate în blocajul adversarului, după ceafă, în umeri, în coate sau sub centură nu sînt înregistrate. De asemenea, cele aplicate cu muchia sau dosul mănușii, cu partea anterioară a pumnului închis sau cu mănușa deschisă.

CUM SE PUNCTEAZĂ: la sfîrșitul fiecărei reprize, boxerul care s-a dovedit mai bun va primi 20 de puncte, adversarului atribuindu-se un număr de puncte proporțional inferior. În caz de egalitate, fiecare va primi cîte 20 de puncte. După consumarea celor trei reprize, se face totalul. Dacă și aici există egalitate, arbitrul va ține seama — în ordine — de următoarele criterii: tehnicitatea de care au dat dovadă boxerii, modul cum și-au condus atacurile, modul cum și-au organizat apărarea.

INVINS PRIN KNOCK-OUT (K.O.) — cel care, în urma recepționării unei lovituri, nu mai este capabil să continue lupta și este numărat pînă la 10. Numărătoarea se face din secundă în secundă, și începe numai după ce boxerul rămas în picioare s-a retras în colțul neutru (unul din colțurile albe), cel mai depărtat de locul unde s-a întrerupt lupta.

INVINGĂTOR PRIN ABANDON: cel care s-a dovedit net superior, determinînd arbitrul din ring să oprească lupta și să trimită pe ambii boxeri la colțuri, nu înainte de a-i fi ridicat mîna învingătorului. Acest abandon este notat în buletinul de punctaj cu inițialele R.S.C. (Referee Stop Combat). Abandonul poate fi cerut de către antrenor (secund), manifestînd această hotărîre prin aruncarea în ring a prosopului sau buretelui. El nu poate cere abandonul în timpul numărătorii sau în pauza dintre reprize. La rîndul său, boxerul poate cere abandonul, prin ridicarea unei mîini. În caz de rănire gravă, medicul poate interzice continuarea luptei, decizia fiind tot de învingător prin abandon (rănire).

INVINS PRIN DESCALIFICARE: boxerul care a primit trei avertismente pentru acțiuni neregulamentare. Poate fi descalificat și boxerul care, deși nu a întrunit trei avertismente, a comis o gravă infracțiune (lovire sub centură, atac intenționat, periculos, cu capul). Boxerii (chiar și amîndoi concomitent) pot fi descalificați pentru lipsă de combativitate (non-combat), după trei avertismente.

GEORGE BERNARD SHAW, GENE TUNNEY ȘI „PROFESIUNEA LUI CASHEL BYRON"

O publicație de acum 40 de ani, „Gazeta noastră ilustrată" (nr. 73 din 16 iunie 1929), ne dă prilejul să citim sub titlul: „Campionul pumnului, la campionul condeiului", *următoarele rînduri:*

„De cîteva săptămîni, campionul mondial de box Tunney și celebrul scriitor englez Bernard Shaw, gustă împreună clima minunată a Adriaticei, la Brioni".

În finalul scurtei note (însoțită de o fotografie din păcate imposibil de reprodus după atîția ani), reporterul insinuează că „această simpatie nu este tocmai lipsită de interes". Motivul l-ar constitui faptul că „Bernard Shaw lucrează tocmai acum (n.n. *în 1929!) la un roman din viața boxerilor, intitulat «Profesiunea lui Byron Cashel» și amănuntele pe care i le poate furniza Tunney nu pot fi decît foarte prielnice scriitorului".*

Necunoscutul autor al notei menționate a pierdut din vedere un mic amănunt: Shaw a scris romanul respectiv în 1882, pe vremea cînd Tunney nici nu se născuse încă! „Profesiunea lui Cashel Byron" a văzut lumina tiparului în 1885—1886. Apariția acestui roman în paginile publicației „To-Day" a atras atenția asupra talentului tînărului scriitor irlandez. Cunoscuta publicație „The Saturday Review" considera că „Profesiunea lui Cashel Byron" este „romanul epocii". Rareori — poate chiar niciodată — o lucrare literară legată de sport a dat naștere la atîtea comentarii și elogii. Însuși autorul ei, cu specifică ironie, avea să mărturisească după ani: „Nu mă gîndesc niciodată la «Profesiunea lui Cashel Byron» fără să mă cutremur la ideea că abia am scăpat de primejdia de a deveni romancier de succes la vîrsta de 26 ani!"

„Cashel Byron" a fost tradus și în țara noastră (de G. Dem. Curteanu) apărînd în „Editura Modernă" în 1943. Cu doi ani înainte, în „Editura Danubiu", ca cel de al treilea număr al „Colecției de aur", apăruse și volumul autobiografic al lui Gene Tunney: „Lupta vieții". De atunci, iubitorii sportului așteaptă o reeditare a celor două lucrări, desigur într-o traducere corespunzătoare.

CHAPLIN... PE RING!

Debutul în pantomimă și l-a făcut într-o scenetă cu subiect sportiv: „The Football Match". Era cu 62 de ani în urmă, pe scena teatrului „Collin's" din sărăcăciosul cartier londonez Islington Green. Ce rol ingrat! Trebuia să urmărească — cu cîte peripeții! — un portar, pentru a-l droga înainte de meci. Atunci a purtat pentru prima oară mustață, pentru a părea, conform concepției regizorale, un... „om rău"!

După cîțiva ani, a început epoca marilor creații cinematografice. O primă întîlnire cu sportul în fața aparatului de filmat, tot într-un rol de „om rău" care, după ce răstoarnă femeia iubită cu motocicleta, pune la cale diferite mașinațiuni pentru ca omul iubit de aceasta să piardă o cursă de automobile („Mabel at the Wheel" — „Mabel la volan" — film revăzut de curînd la telecinematecă).

Și în același an, 1914, debutul pe ring, în „The knock-out". Nici de data aceasta nu joacă rolul principal. E doar... arbitrul care primește pumnii ambilor boxeri, trezindu-se mereu în corzile ringului!

Nu trece decît un an și, după cum mărturisește chiar el, „privind un meci de box, îmi veni ideea lui Champion Charlie, în care eu, om scund, am făcut knock-out o matahală, grație unei potcoave ascunse în mănușă" (ca să-i poarte noroc!). Pe lîngă aceasta, mai păcălește și un parior, luîndu-i banii! Să nu acuzăm micile escrocherii ale eroului. Așa cum afirmă și Georges Sadoul, „situația lui tragică (nn. — de șomer) justifică în ochii publicului șiretlicul cu potcoava".

Dar dincolo de aceasta, scenele — să le spunem sportive — reprezintă secvențe de înaltă artă cinematografică. „Farsa are un ritm amețitor, obiectele — mingea de antrenament, halterele, par însuflețite ca de o vrajă și joacă rolul unor veritabile personaje". Iar meciul este un veritabil „balet care transpune, prin virtuțile ritmului, imaginea forței într-o simbolizare a grației" (Pierre Leprohon).

Nu va fi ultimul film cu subiect sportiv (în 1916 își va etala calitățile de virtuoz patinator în „The rink" — Charlot patinează și cu atît mai puțin ultimul film în care va urca treptele ringului, deoarece — după ani — va urma celebrul „City Lights" („Luminile orașului").

În numele dragostei, dar mai presus de orice în dorința de a ajuta o tînără oarbă să-și recapete vederea, Charlot va înfrunta duritatea unui meci cu o celebritate a boxului profesionist, încercînd astfel să obțină banii necesari unei operații. Există undeva, în subiectul acestui film, ceva din spiritul de sacrificiu care animă — la dimensiuni mult mai largi, revoluționare — și pe eroul nuvelei lui Jack London: „Mexicanul".

Meciul de box, „scena cea mai larg tratată din întreg filmul", va constitui o nouă culme a creației lui Charlie Chaplin. „Aceeași mișcare de balet îi înlănțuie pe arbitru și pe adversari".

Și un ultim amănunt legat de acest film: Charlie Chaplin a cunoscut-o pe Virginia Cherill, viitoarea parteneră din „Luminile orașului", la un meci de box. Ringul i-a adus deci lui Charlie Chaplin subiectul pentru „The Champion", partenera din „City Lights" și neuitatele creații din ambele filme.

Dorin ȘTEFLEA

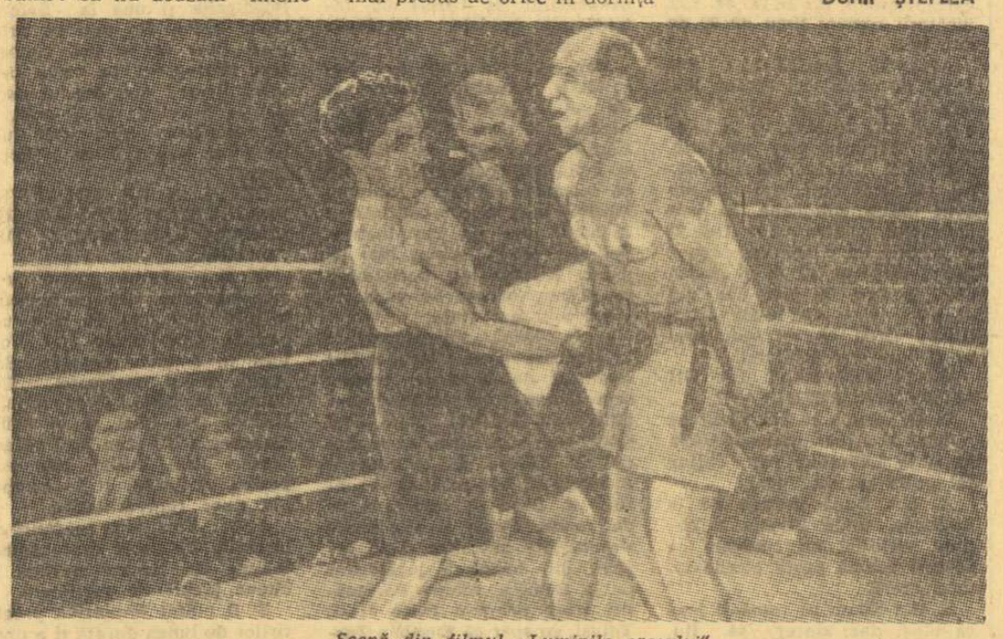

Scenă din filmul „Luminile orașului".

BOXUL LA HOTEL

Pe la 1720—1730, circașul londonez James Figg și barcagiul de pe Tamisa, Jack Broughton au imaginat lupta cu pumnii ca o distracție populară. Au prins curînd gustul acestui spectacol public: scriitorul Swift, poetul Pope, prințul de Wales și ducele de York. Dar în 1840, regina Victoria declară prohibit boxul, pe care-l consideră „o pierdere de timp degradantă". Meciurile au continuat, firește, să se dispute, în locuri ferite de privirile poliției.

În Anglia, care se mîndrește că a inventat boxul modern, lucrurile s-au mai schimbat, dar tradiția e prea puternică. Gale de box publice au loc cu regularitate, dar cercurile aristocratice preferă să-și permită luxul de a vedea întîlniri pugilistice „rezervate", meciuri de club, în cerc închis. Vechiul manager și promotor de box englez Jack Solomons a sesizat această preferință și organizează gale de box în holul mare al hotelului londonez Grosvenor House. Membrii „clubului", în număr limitat, plătesc o cotizație anuală de 30 lire sterline, primind în schimb dreptul de a urmări 8—9 gale de box pe an, stînd comod la mese, consumîndu-și dineul sau ascultînd muzică Beatles.

„Ori pierzi prin K.O., ori înoți pînă la New York"

de LAMBERTO ARTIOLI

Desen de N. CLAUDIU

Dacă veți consulta „The Boxing Ring Encyclopedia" elaborată de Nat Fleischer în 1967, veți putea citi, la pag. 582, unde sînt trecute performanțele boxerului de categorie mușcă, Rocky Gattellari, că la 26 noiembrie 1962, la Sydney, acest australian l-a învins, prin k.o. în prima repriză, pe americanul Sal Algieri. Ei bine, acest rînd ascunde o mare escrocherie. Mi-a destăinuit acest lucru unul dintre cei mai celebri ziariști americani, Dan Parker, într-o seară pe cînd sorbeam un pahar de scotch, într-un local din Basin Street, epocă în care Dan scria și pentru „New York Mirror". Între timp a încetat din viață.

Angajat de Dawey Fragetta (cunoscut în lumea boxului ca un vînător de boxeri scoși din mormînt, de oameni-sac pentru pugiliștii în căutarea unei bune reputații), afaceristul, „exportatorul de gunoaie", așa cum am auzit că l-a numit cineva într-o zi, în redacția lui „Daily News" din New York, Sal Algieri a fost expediat cu avionul de la New York la Sydney, cu bilet numai pentru dus. De la New York pînă în orașul australian sînt 10 088 de mile de zbor. Sal, care trecuse la profesionism în 1961, susținuse, pînă în acel moment, 5 întîlniri. A cîștigat-o pe prima, a pierdut-o pe a doua; în 1962, a fost făcut k.o. în 6 reprize de Ray Di Costa, apoi a fost învins la puncte de Carlos Zayas și a pierdut prin k.o. revanșa cu acesta din urmă, la 26 martie. Din ziua aceea, pînă la funesta zi de 26 noiembrie, Algieri nu a mai susținut nici o întîlnire. Fragetta, „marele umanitar", cum îl caracteriza ironic același Parker, s-a gîndit tocmai la el pentru un meci cu Gattellari. O „mîncărică" bine gătită. Exact ce-i trebuia. Dintre atîtea și atîtea „cadavre", pe care Fragetta le-a trimis în Italia, îmi amintesc de fostul campion al lumii la categoria ușoară, Walace „Bud" Smith — care avea la activ nouă înfrîngeri consecutive, dintre care 4 prin k.o. — învins la Milano de Duilio Loy, și de boxerul fără un ochi, Chuck Garret, destinat să eșueze sub pumnii lui Piero del Papa.

Îmi spunea Dan Parker: „Cînd l-am întîlnit pe Sal, la New York, după ce se întorsese din Australia, băiatul nu avea curaj să mă privească în ochi. Apoi mi-a mărturisit: «Da, am fost trimis la podea în prima repriză, pentru că așa am vrut. Dacă n-aș fi pierdut, ar fi trebuit să mă întorc acasă înotînd. Nu mi-ar fi dat bilet de întoarcere»".

Lucrurile s-au petrecut chiar așa cum a aflat Parker *din gura lui* Sal.

În toate cele 8 zile care au precedat întîlnirea, boxerul a fost dus să viziteze orașul de la un capăt la altul. L-au obligat să meargă ore în șir, l-au constrîns, chiar, să facă un lung circuit într-o pădure, l-au dus încoace și încolo prin grădina zoologică. Nu-i lăsau timp să se odihnească și cînd putea în sfîrșit să o facă, îl scoteau imediat la antrenament. Cu o zi înaintea întîlnirii, organizatorul Miller *și managerul lui* Gattellari, Fiorelli, *i-au spus clar și răspicat că ar trebui să se lase învins prin k.o. în repriza a doua, deoarece* Gattellari *era un mare idol la Sydney și deci n-ar fi fost indicat să piardă. În primul moment,* Sal *i-a trimis la dracu, dar* Miller *i-a fost mai categoric:* „Vezi că biletul tău de întoarcere e în mîna mea". „Și, în cazul acesta?" *i-a replicat* Sal. „În cazul acesta, ori cazi la podea în repriza a doua, ori te întorci la New York înotînd".

Îmi mai spunea Parker: „Gattellari are un pumn cu care nici măcar n-ar putea sparge un ou, dar Sal a trebuit să accepte șantajul, cu singura deosebire că, în loc să aștepte să fie trimis la podea spre sfîrșitul reprizei a doua, s-a lăsat numărat și declarat k.o. după numai 25 de secunde de la începutul întîlnirii cu o bufnitură care s-a auzit în toată Australia".

Aceasta este istorioara pe care mi-a povestit-o Dan Parker. *În schimbul plonjonului său de pelican,* Sal Algieri *a căpătat biletul de întoarcere din Australia și un cec de 1 075 de dolari.*

Vulpoiul acela de Fragetta *și managerul lui* Sal, Gallello, *și-au împărțit frățește jumătate din bursa boxerului. Aceasta se ridica la 2 500 de dolari.*

În românește de
S. BONIFACIU și
A. BREBEANU

(Din „Sport e Mafia" — (C) — 1968 — Casa editrice Valentino Bompiani)

SINGUR PRINTRE STRĂINI...

Viața romanțată a lui Toma Aurel

SE DESTRAMĂ VISUL DE AUR...

...Acum, la cei aproape 60 de ani, îți petreci de multe ori serile în fața căminului din Montreal, încălzindu-ți picioarele și chemînd amintirile dintr-un ungher tainic, numai de tine știut... Cît de aprigă a fost, Tomiță, lupta ta cu ringul și cu viața. Și cîte vise de aur nu s-au năruit între corzile ringului din citadelele de oțel și beton, unde legile sportive sînt călcate în picioare și unde lupta cinstită nu e îngăduită întotdeauna de book-makeri și afaceriști veroși.

Talentul, voința, curajul și dîrzenia ta de fier te-ar fi putut propulsa acolo unde ai dorit tu, Tomiță, în fotoliul mult visat de campion mondial. Dar drumul tău a fost presărat cu capcane și tu ai căzut în plasa lor, ca mulți alți pugiliști de valoare, care au fost îngenunchiați nu de loviturile primite în ring ci de cele date pe la spate...

Îți mai amintești, Tomiță? Ai vrut să te bați cu Lou Salica, pe atunci, campion mondial la categoria cocoș. Erai sigur că l-ai prins și te pregăteai să-l judeci pe-ndelete, acolo, în ring. Îl mai țiu minte pe Salica? Avea atunci 24 de ani, cu doi ani mai puțin ca tine. De cînd trecuse la profesionism număra, după 47 de partide, 37 de victorii, 3 meciuri nule și numai 6 înfrîngeri. Tu, Tomiță, aveai pe atunci 32 de meciuri (26 victorii, 3 meciuri nule și 3 pierdute). Prin „linia Hook" erai favorit. Tu îl bătuseși categoric, iar Lou Salica abia reușise să obțină un rezultat de egalitate. Le-ai sous ziariștilor new-yorkezi: **„Sau mor pe ring, sau devin campionul lumii".** Apoi, la semnarea contractului, mai îți minte?, Salica ți-a arătat brațele lui lungi și ți-a rîs în nas: **„N-ai să treci peste barierele astea". „Bine, bine,** ai cugetat tu în gînd, **să te prind eu acolo în ring și pe urmă mai vorbim".**

Și-apoi, îți mai amintești ce s-a-ntîmplat? Te antrenai în sala aceea din Brooklyn. Ore întregi loveai sacii de nisip, mingile pară și trupurile mușchiuloase ale sparring-partnerilor. Și tot timpul chipul lui Salica îți juca prin fața ochilor. Pentru ei pregăteai „uraganul", în meciul vieții, în partida în care știai precis că-i vei lua titlul mondial. Dar ai făcut o greșeală, Tomiță. Și tu și managerul. În loc să vă ascundeți undeva, într-un orășel, într-un „camping", unde să nu vă știe nici vîntul, nici pămîntul, v-ați virit în gura lupului, la New-York, acolo unde oamenii lui Salica mișunau în voie. „Spionii" lui n-au întîrziat să-și facă apariția la antrenamentele tale, iar într-o zi, cu o săptămînă înaintea disputei, alarmat de veștile „cercetașilor" trimiși în recunoaștere, s-a înființat la antrenament, cică în vizită de curtoazie, chiar Lou Salica în persoană. Tu nu te-ai sinchisit prea mult de această apariție ciudată. Ți-ai văzut mai departe de treabă, ciocănindu-ți mai virtos adversarii, ai dat mîna cu viitorul adversar, iar fotografii n-au întîrziat să declanșeze obiectivele.

Urmarea, acum o știm... Lou Salica și-a dat seama că nu va rezista formidabilei tale mașini de pumni, că tronul său s-ar putea prăbuși sub această teribilă avalanșă. Și, pur și simplu, **a cerut amînarea luptei pentru titlul mondial,** pretextînd că e răcit. O doală diplomatică. Și-apoi, totul s-a desfășurat după regula bine stabilită de clanul lui Salica. Memorii și noi provocări din partea ta, obstrucții și tergiversări din tabăra lui Salica. Zadarnic te-ai zbătut săptămîni întregi, Tomiță. Fuseseși „izolat". Cu Salica nu aveai să te mai întîlnești decît, întîmplător, în metrou. Pe ring, niciodată.

Dezgustat, ai părăsit New Yorkul. Te-ai stabilit în California, care avea statutul său special și propriii săi campioni mondiali, nerecunoscîndu-i pe ceilalți, proclamați de N.B.A. sau de statul New York. Sperai să cucerești titlul aici și de pe aceste poziții să arunci sfidarea celorlalți campioni mondiali.

La 17 mai 1940 ai urcat treptele ringului la Hollywood, împreună cu Tony Oliveira, campionul mondial al categoriei cocoș în versiunea californiană. **Aveai pe atunci 29** de ani, iar Oliveira numai 22. După zece reprize de luptă îndîrjită care i-a făcut să sară de pe scaune pe Carole Lombard, Edward G. Robinson, Clark Gable, Ginger Rogers, și alte zeci de stele ale Hollywood-ului, juriul a acordat meci nul. Iar Oliveira a mărturisit ziariștilor adunați în vestiare: **„Toma Aurel lovește ca un ciocan pneumatic".**

Apoi, după numai 12 zile, la 29 mai, erai din nou pe ring, de data aceasta la Oakland, avîndu-l în fața pe Jackie Callura. Îți mai aduci aminte de Callura, băiatul acela osos și zdrăvăn care terminase la egalitate cu Salica (obsedantul Salica!)? Ei bine, Tomiță, Callura nu va uita „porția" pe care i-ai servit-o la Oakland. Chiar mai tîrziu, cînd devenise campion mondial la „pană", surclasîndu-l pe Jackie Wilson, acest Callura declara la un cocktail: **„De două „forțe" mă tem pe lume, de dumnezeu și de Toma Aurel"...** Și-apoi, ce-a mai fost, Tomiță? Un vîrtej în care te-ai aruncat orbește, disperat că titlul mondial era mai departe de tine decît oricînd. Tentat de burse apetisante, ai început să te bați cu oameni mai tari, din categorii superioare. A fost mai întîi seara aceea nefericită cînd ai luptat cu Vince Dell'Orto, o „pană" redutabilă, care sfărîmase maxilarul unui anume Boyd, la Chicago. Te-ai rănit la mînă și-ai abandonat, scrîșnind din dinți, în repriza a IV-a. După patru luni, cu mîna abia vindecată, ai acceptat un nou meci, cu Bill Speary (18 partide — 18 victorii) Ar fi trebuit să fii mai prudent, Tomiță. Nu erai încă pus la punct cu antrenamentul și nu știai, probabil, că acest Speary bătuse trei foști campioni mai înainte: pe Al. Brown, pe Hary Jeffra și pe Joe Archibald! Fapt e că, în seara de 9 decembrie 1940, ai fost făcut k.o. în repriza a V-a, pe ringul din orașul Panama. A fost, de fapt, primul și ultimul k.o. din cariera care se apropia cu pași repezi de declin. După un meci nul la San Francisco cu Tony Oliveira, l-ai mai întîlnit încă o dată și atunci ai fost învins la puncte. Asta prin anul 1942... Apoi războiul **s-a întins și peste Pacific și titlurile mondiale au fost „înghețate". Ultimele speranțe, acele speranțe care la un boxer de 31 de ani devin palide iluzii, s-au prăbușit pentru ultima oară, în canonadele tunurilor.**

Păcat, Tomiță! Pentru acest vis — titlul de campion mondial — ai părăsit cîmpiile Bărăganului, în numele acestui vis ai luptat pe toate ringurile străine, pentru realizarea acestui vis ai fost nevoit să înfrunți diabolica mașinație din lumea boxului profesionist... Te-ai bătut cu curaj, cu fruntea sus, dar ai fost un singur om, singur printre străini... Norocul te-a ocolit, Tomiță. N-ai mai apucat să așezi în panoplia succeselor mult visata centură de campion mondial. Dar succesele tale, repurtate acolo în cercul magic, au umplut întotdeauna de bucurie și mîndrie inimile noastre. Căci pentru noi, dragă Tomiță, ai rămas tot băiatul ager, puternic și curajos al plugarului din Babadag! Iar amintirea succeselor tale — să știi — îi însuflețește pe toți tinerii noștri boxeri în lupta lor, acolo între corzile ringului, de unde coboară de multe ori victorioși, cu medalii care se adună tot mai multe în tezaurul succeselor noastre sportive...

G. MIHALACHE